

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.166/2025/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. október 30. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. április 17. napján kelt 7.B.73/2024/47. számú ítéletét megváltoztatja.

A kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát egyaránt 4 (négy) évre enyhíti.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozza meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjával felmerült 15.200 (tizenötezer-kétszáz) forint bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. április 17. napján kihirdetett 7.B.73/2024/47. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat] miatt mint többszörös visszaesőt – fegyház fokozatú – 6 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott

feltételes szabadságra nem bocsátható. Határozott az előzetes fogvatartásban töltött idő kiszabott szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról, továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

[2] Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.374/2025/3. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak, azt a Be. 598. § (2) bekezdésének második fordulata alapján tanácsulésen elbírállhatónak látta. Bejelentette, hogy nyilvános ülés kitűzése esetén azon nem kíván részt venni.

A Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára és a Be. 590. § (3) és (5) bekezdéseire utalással megjegyezte, hogy az ügyben korlátozott felülbírálatnak van helye. A fellebbviteli eljárásban – a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjában írtakra figyelemmel – az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottsága nem vizsgálható, a másodfokú bíróságnak a törvényszék által megállapított tényállásra kell alapítania határozatát.

[4] Hivatkozott arra, hogy a rögzített tényállás alapján a törvényszék helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése is törvényes, az az anyagi jogi szabályoknak megfelel.

[5] A bűnösségi körülményekre figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés büntetés megfelelően szolgálja a büntetési célokat, annak fegyház fokozatban történt meghatározása is törvényes, csakúgy mint a szabadságvesztés büntetés tartamához igazodó mértékű közügyektől eltiltás.

[6] Ezen túlmenően helyesen szabta ki az elsőfokú bíróság a büntetést a vádlottal mint többszörös visszaesővel szemben, helyes a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történt kizárás is.

[7] Az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket szintén megalapozottnak és törvényesnek tartotta.

[8] A leírtakra tekintettel indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét hagyja helyben.

[9] A védő fellebbezése írásbeli indokolásában – védence felé intézett kifejezett kérésére hivatkozással – fellebbezését kiegészítette és elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte arra hivatkozással, hogy a sértett a Fővárosi Törvényszék dolgozója, melyre hivatkozással az ügyben korábban eljáró bíró is elfogultságot jelentett be, így a Fővárosi Törvényszék az ügyet nem tárgyalhatta volna. Ezen túlmenően védence a hozzá intézett levelében hivatkozott arra is, hogy a sértett sérülését nem szándékosan okozta, sérülése akkor keletkezett amikor védenccének rohanva, őt a lakásból kidobta. A védő másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése vonatkozásában előterjesztett

indítványában nagyobb nyomatékkel kérte értékelni a vádlott javára szolgáló enyhítő körülményeket és indítványozta a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának eggyel enyhébb, börtön fokozatban történő meghatározását is.

[10] A vádlott az elsőfokú tárgyaláson szóban az enyhítés iránt jelentett jogorvoslati kérelmet, melynek előterjesztését követően írásban több beadványt is benyújtott, melyek a fellebbezése indokolásának tekinthetők.

[11] E beadványokban megismételte az elsőfokú eljárásban már előadott és a törvényszék által értékelt védekezését, mely szerint a cselekmény csak egy baleset volt, az önhibáján kívül történt, soha semmilyen erőszakos cselekményt nem követett el, a sérülés 8 napon belül gyógyuló, 1 centiméteres könnyű sérülés volt, a sértettet ellátó orvos ezt állapította meg és utalt a védő által hivatkozott körülményre is, mely szerint a sértett a Fővárosi Törvényszék dolgozója, így az elfogultság sem kizárt, a korábban eljáró bíróság is elfogultnak érezte magát. A kiszabott büntetést és annak fokozatát is eltúlzottnak találta, figyelemmel arra is, hogy többféle betegségben is szenved, melyeket részletesen felsorolt. Kérte a fellebbezése humánus elbírálását.

[12] A másodfokú bíróság az ügyben a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött ki, melyen a fellebbviteli főügyészség képviselője az előzetes nyilatkozatával egyező módon nem vett részt.

[13] A nyilvános ülésen a védő a bejelentett fellebbezését továbbra is fenntartotta, annak irányát elsődlegesen hatályon kívül helyezés érdekében, másodlagosan enyhítést célzóan tartotta fenn az írásbeli indokolásával egyezően.

[14] A vádlott a személyi körülményei körében az elsőfokú ítéletben rögzítettekhez képest előadta, hogy rokkantnyugdíjának havi összege 70.000 forint. A magas vérnyomás betegségére, a szív és érrendszeri problémáira, valamint pszichés zavaraira rendszeres gyógyszeres kezelésben részesül. A büntetés-végrehajtási intézetben pszichoszociális körletben van elhelyezve.

[15] A vádlott az ügy érdemében megismételte az írásbeli beadványában megfogalmazott, fentebb ismertetett érveit, majd az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot azzal, hogy soha többet nem nyúl alkoholhoz és emberhez méltó életet próbál élni.

[16] A védelmi fellebbezéseket az ítéltábla az enyhítést érintően alaposnak látta, azt a hatályon kívül helyezés körében nem tartotta megalapozottnak.

[17] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

[18] Az ítélettel szemben a vádlott és védője jelentett be fellebbezést, mégpedig a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján, a büntetés enyhítése érdekében, ezért a másodfokú

bíróság a Be. 590. § (3) bekezdés alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálhatta felül.

[19] Miután a Be. 584.§ (3) bekezdés b) pontjában írtak szerint a fellebbező a Be. 583.§ (3) bekezdés szerinti – a jelen esetben kizárólag a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést támadó – fellebbezését a fellebbezéssel nem érintett rendelkezésre a későbbiekben nem terjesztheti ki, az utóbb előadott, a megállapított tényállás megalapozottságán keresztül a bűnösség megállapítását és a cselekmény jogi minősítését támadó fellebbezés kiegészítések a törvényben kizártak, azok a teljeskörű felülbírálathoz nem vezethettek.

[20] A Be. 590. § (5) bekezdése alapján azonban az ítéltáblának a korlátozott felülbírálat körében is vizsgálnia kellett azt, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során történt-e a Be. 607. § (1) és 608. § (1) bekezdésében, illetve a Be. 609.§-ában írt – az érdemi felülbírálat akadályát képező – hatályon kívül helyezéshez vezető eljárási szabálysértés, a megállapított tényállás mellett a bűnösségre vont következtetés okszerű-e, és a bűncselekmény minősítése megfelel-e az anyagi jogszabályoknak.

[21] A Be. 590. § (7) bekezdése alapján az ítéltábla mindezek mellett hivatalból felülbírálta a Be. 671. §-a szerinti egyszerűsített felülvizsgálat alapját képező – a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra, az előzetes fogvatartás beszámítására, a lefoglalt dologra és a bűnügyi költségre vonatkozó – ítéleti rendelkezéseket.

[22] Az eljárási szabályok vizsgálata során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta. Sem a Be. 607. § (1) és 608. § (1) bekezdésében meghatározott, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, sem a Be. 609. § (1) bekezdés alapján hatályon kívül helyezéshez vezető eljárási szabálysértést nem valósított meg.

[23] Az ítéltábla nem osztotta a vádlott és védő hatályon kívül helyezésre irányuló indítványát azon az alapon, hogy az eljárásban kizárt bíró vett volna részt.

[24] E körben a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a bíró pártatlansága, elfogulatlansága a tisztességes eljárás alapkövetelményei közé tartozik, melyet az Alaptörvény is deklarál: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el” (XXVIII. cikk). Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint is a bíróság függetlensége és pártatlansága olyan általános jogelv, amely a legalapvetőbb emberi jogok közé tartozik (25/2017. (X. 17.) AB határozat).

[25] Az eljáró bíró esetleges elfogultságának nem csak abból a szempontból van jelentősége, hogy érvényesül-e a büntetőügyben a tisztességes eljárás nemzetközi egyezményekben is megfogalmazott követelménye, hanem azért is, mert kizárt bírónak az ítélet meghozatalában való részvétele az ítélet feltétlen hatályon kívül helyezését eredményezi (Be. 608. § (1) bekezdés b) pont).

[26] Jelen ügyben a vádlott és védő által az elsőfokú bíróval szemben megjelölt kifogás nem abszolút kizárási okokon (Be. 14. § (1) bekezdés a)-d) pont (3) és (4) bekezdése), hanem relatív kizárási okon alapul, amely szerint nem járhat el bíróként, akitől az ügy elfogulatlan megítélése egyéb okból nem várható (Be. 14. § (1) bekezdés e) pont), mely kizárási ok kizárólag csak az ügyben eljáró bíróval szemben jelenthető be.

[27] A Be. 15. § (1) bekezdése alapján a bíró a vele szemben felmerült kizárási okot köteles a bíróság elnökének haladéktalanul bejelenteni.

[28] A rendelkezésre álló iratok alapján az eljárás bírósági szakaszában került sor annak megállapítására, hogy sértett¹ sértett a Fővárosi Törvényszék dolgozója kézbesítőként, erre figyelemmel a korábban eljárt bíró, bíról úgy nyilatkozott, hogy elfogultnak érzi magát, ezért az ügy átszignálásra került bíró² bíróra, aki ilyen nyilatkozatot nem tett, sőt kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy az ügyben nem érzi elfogultnak magát. E nyilatkozatot a 2025. április 17. napján tartott tárgyalás jegyzőkönyvében is rögzítette, mely szerint a Pesti Központi Kerületi Bíróság bírója volt a jelen büntetőeljárás megindulásának az időpontjában, a sértett pedig a Fővárosi Törvényszék igazságügyi alkalmazottja, ezért az eljáró bíró őt nem ismeri, vele kapcsolatban a Be. 14. § (1) bekezdés e) pontja szerinti elfogultsági ok nem áll fenn. Ezen az alapon tehát az eljáró bíró elfogultsága nem állapítható meg.

[29] A másodfokú bíróság mindemellett rögzíti, hogy a bíró pártatlanságával kapcsolatos kifogások vizsgálata során a fent megjelölt tárgyalási jegyzőkönyv tartalmát is megvizsgálta, mely jegyzőkönyv az eljárás résztvevői számára rendelkezésére állt, és amelynek kiegészítését, kijavítását az elsőfokú eljárás alatt senki nem kérte, ami egyúttal azt is jelenti, hogy az abban foglaltakkal, az eljárási események menetének és a tárgyaláson elhangzottakkal a rögzítésével egyetértettek, ebből kiindulóan pedig további ezen az alapon nyugvó elfogultság sem volt megállapítható, a vádlotti és védői jogok korlátozására nem került sor, az eljárási törvény rendelkezései betartásra kerültek, ilyenre a felek sem hivatkoztak.

[30] Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlotti és védői okfejtést a bíró kizártságára vonatkozóan, melyet abszolút hatályon kívül helyezési okként neveztek meg, nem találta alaposnak.

[31] A korlátozott felülbírálat keretében a másodfokú bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[32] A Be. 561. § (3) bekezdése azonban a b) és c) pontban külön nevesíti a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket és a bíróság által megállapított tényállást, ennek következtében a személyi rész nem a tényállás része, így nincs akadálya a másodfokú eljárásban a kiegészítésének, illetve helyesbítésének.

[33] Erre tekintettel az ítéltábla a vádlott személyi körülményeire vonatkozó adatokat akként pontosítja és azzal egészíti ki a nyilvános ülésen tett vádlotti nyilatkozat

alapján, hogy rokkantnyugdíjának havi összege 70.000 forint. A magas vérnyomás betegségére, a szív és érrendszeri problémáira, valamint pszichés zavaraira rendszeres gyógyszeres kezelésben részesül. A büntetés-végrehajtási intézetben pszichoszociális körletben van elhelyezve.

[34] A Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjában meghatározott okból bejelentett fellebbezésre tekintettel az elsőfokú bíróság határozatának írásba foglalásakor arra hivatkozott, hogy a Be. 562. § (2) bekezdés szerinti részleges indokolás szabályait alkalmazta, indokolása során azonban az itt megjelölteken kívül annak is indokát adta, hogy a vádlott védekezését az egyéb bizonyítékokkal összevetve -mely védekezése a fellebbezése írásbeli indokolásában is fellelhető volt és amely a jogorvoslati kérelme irányultságából fakadóan a felülbírálat tárgyát már nem képezhette-, miért nem fogadta el. A törvényszék ezen eljárása – figyelemmel arra, hogy a tényállás megalapozottsága, ebből adódóan a bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége és annak eredménye a korlátozott felülbírálat keretein belül nem vizsgálható – indokolatlan, de eljárási szabálysértést nem valósít meg.

[35] Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. Az irányadó tényállás alapján büntethetőségét kizáró ok, így különösen a vádlott javára értékelhető jogos védelmi helyzet a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján fel sem merül, felmentéshez vagy az eljárás megszüntetéséhez vezető ok nincs. A vádlott terhén megállapított testi épség elleni bűncselekmény minősítése mindenben megfelel az anyagi jog szabályainak. Bár e minősítést a vádlott a fellebbezési beadványaiban ugyancsak vitatja, azonban az alappal nem bír.

[36] A tárgyaláson felvett bizonyítás eredményeként a vádlotti védekezést elvetve nem volt kétséges, hogy nem véletlen baleset történt, a vádlott szándékosan bántalmazta a sértettet, amely következtésre a cselekmény tárgyi oldaláról megközelítve, az elkövetés eszközéből, a 12 centiméter pengehosszúságú késből, a mozdulat irányultságából és erejéből, a 45 fokos szögben felülről lefelé irányuló egyetlen célzott szúrásból, a sérülés jellegéből, mely szerint egy 1 centiméter bemeneti nyílással rendelkező 7 centiméter szúrt csatornájú hasi sérülés keletkezett, lehetett következtetést levonni. A szúrás eredményeként létrejött sérülés a hasfali zsírszövetben 8 napon túl gyógyuló volt, mert a szúrás ugyan a hasüreget nem nyitotta meg, de a hasi zsírszövetben bevérzést okozott és ezért beavatkozást igényelt. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint pedig amennyiben a hasüregben hasúri szerv vagy egyéb anatómiai érképlet sérült volna, akkor közvetlen életveszélyes állapot alakulhatott volna ki, melynek bekövetkezte a sértett testi adottságainak köszönhetően maradt el. Az életveszélyes sérülés kialakulásának a lehetőségét a fentebb megjelölt körülmények alapján a vádlottnak is fel kellett mérnie, mely eredménybe belenyugodva cselekedett, tehát annak tekintetében az eshetőleges szándék is rögzíthető, úgy, ahogy arra a törvényszék is utalt. Mindezekre figyelemmel helytállóan minősítette az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő, életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének.

[37] A Btk. 79. §-a értelmében a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el, a 80. § (1) bekezdése szerint pedig a büntetést a büntető törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi

súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[38] Ahogyan a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK vélemény is rögzíti, a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő – összefoglalóan a büntetést befolyásoló – körülmények a büntetést alakíthatják. Ezeket tehát nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett kell megválasztani a vádlottal szemben az adott ügyben a büntetési célok elérését biztosító joghátrányt.

[39] A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a büntetéskiszabási körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta, azokat azonban nem a súlyuknak megfelelően mérlegelte.

[40] Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdése szerint irányadó büntetési tétel középértéke 7 év, a törvényszék pedig a szabadságvesztés büntetést ehhez igazodóan attól lefelé kissé eltérően 6 év 6 hó tartamban állapította meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint bár kétségtelen, hogy a vádlott terhén súlyosító körülmények is legalább akkora számban merültek fel, mint a vádlott javára értékelendő tények, nem lehet ugyanakkor figyelmen kívül hagyni azt ezek összevetésénél, hogy a vádlott többszörös visszaesői minősége kisebb súlyú vagyoni elleni bűncselekmények elkövetéséből ered, testi épség, vagy élet elleni bűncselekmény miatti elítélése a bűnügyi nyilvántartásban nem szerepel. Ezen adatok összhangban állnak a vádlott azon előadásával, hogy ő ilyen jellegű bűncselekményt soha nem követett el, nem jellemző rá ez a fajta erőszakos magatartás. A jelen ügy tárgyát képező bűncselekmény egy egyszeri, indulati jellegű magatartás volt, amely kétségtelenül önhibából eredt, de az ahhoz történt viszonyulása során a vádlott őszinte megbánását fejezte ki, melyről mind a törvényszék, mind az ítéltábla személyesen is meggyőződött, azirányú védekezése is, mely szerint ez egy véletlen baleset volt, inkább a saját maga számára adott magyarázatként szolgált. E tények nem hagyhatók figyelmen kívül a büntetés kiszabásánál sem. A vádlott idősebb korú, több pszichés és testi betegséggel küzdő személy, akivel szemben ilyen típusú bűncselekmény miatt először kerül sor szankció alkalmazására, mely szintén egyfajta fokozatosságot követel meg a bíróság részéről a büntetett előélete ellenére is. Mindezeket a körülményeket és a cselekmény kísérleti szakban rekedését is mérlegelve a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés tartamát eltúlzottnak találta és azt 4 évre enyhítette.

[41] A törvényszék a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát törvényesen állapította meg fegyház fokozatban, az ítéltábla azonban a vádlott meglévő betegségeire figyelemmel, amelyekre rendszeresen gyógyszerrel szed és az életét napi szinten jelentősen nehezítik, jelenleg is pszichoszociális körletben van elhelyezve, a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján lehetőséget látott e körülményeket méltányolva a törvény által előírt fokozatnál eggyel enyhébb fokozat alkalmazására, azt börtönben állapítva meg.

[42] A szabadságvesztés tartamához igazodóan a kiszabott mellékbüntetés, a közügyektől eltiltás tartamának az enyhítése is indokolt volt, azzal azonos tartamban, azzal a megjegyzéssel, hogy annak törvényi feltételei kétségtelenül fennállnak és az szükséges is a vádlottal szemben.

[43] Az elsőfokú ítélet egyszerűsített felülvizsgálatra tartozó egyéb rendelkezései, így a feltételes szabadságra, az előzetes fogvatartás beszámítására, a lefoglalt dologra és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezései kivétel nélkül törvényesek voltak, azok helyesbítésre nem szorultak.

[44] Az ítéltábla a fenti indokokra figyelemmel a Be. 599. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen eljárva, a Be. 606. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[45] Az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összegéről és mivel az enyhítés érdekében bejelentett védelmi fellebbezések eredményre vezettek, a kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján az állam viseli.

[46] A másodfokú bíróság végzése elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2025. október 30.

dr. Szalai Géza

dr. Bíró Emese

dr. Szabó Ágnes Petra

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2025. április 17. napján kelt 7.B.73/2024/47. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.166/2025/12. számú végzésével 2025. október 30. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. október 30.

dr. Szalai Géza

a tanács elnöke

